

Nhiều người đàn bà VN đến Mỹ, tưởng luận lý vắng bóng trên miền đất hợp-chung này. Với và sống với sóng cuồng. Họ đâu biết một số không nhỏ đàn bà Mỹ sống rất đạo đức, nề nếp. Đàn bà đàn ông trong mọi hành động mọi suy nghĩ, đều lấy đạo đức làm tiêu chuẩn hướng dẫn. Nhiều gia đình nề nếp A-đông khó theo kịp đạo đức của họ. Nhưng ở đâu cũng có hạng người "ba trợn". Bất chước hạng người này không phải là sống theo lời Mỹ.

Một anh chàng Kỹ-sứ (không phải CC) cùng vợ chạy đến Mỹ từ 1975, không may mắn định cư tại một thành phố nhỏ miền Bắc. Hai vợ chồng sống âm thầm qua tháng ngày hiu quạnh nơi quê người. Bỗng một hôm chỉ vợ tuyên bố "ly-dị". Và sau đó vui duyên mới với vị supervisor già trong sở chỉ. Bảy giờ sáng mới hiểu những xào trộn, những gây hấn, những vô lý của vợ gây ra trong thời gian qua.

"Khi người đàn bà đã đổ đôn thì có trời mà can nổi". Đó là lời của anh. May mắn trời vốn cho anh cái vợ tử, nên câu chuyện trên không vật anh ngã. Buổi chiều đi làm về nằm xem TV. Trời nắng ngày nghỉ đi câu. Mùa đông tuyết. Phiêu bạt tháng ngày.

Cuộc duyên mới không qua khỏi mùa kinh tế khó khăn. Hàng sắp tiệm, chàng lần nằng đều mất việc. Tan vỡ là điều tất nhiên. Người đàn bà bắt đầu đi vào cương phong của cuộc sống và biết thăm hỏi cô đơn của kiếp người thiếu mái ấm gia đình

Một chàng kỹ-sứ khác (cũng không phải CC) cùng vợ và 2 con vượt biên tìm tự do năm 1980. Định cư tại một miền nắng ấm, vợ nguyên là một dược sĩ. Chàng với và kiếm công việc làm ăn để khỏi lãnh trợ cấp xã-hội. Bước đầu tiên xin được 1 chận technician điện tử thì cũng đã quá quai. Chàng đi làm để vợ ốm sạch đến trường dùi mài "kinh sử"; may ra mai sau cũng kê lưng gánh vác gia đình. Đời tưởng tạm yên. Bỗng nhiên sóng gió dôn dập đến.

Anh thường than : Tưởng đâu tìm được tử do thì gia đình càng êm ấm hạnh-phúc. Không hiểu vì nhớ quê hương, hay không quen sống nơi xứ lạ quê người, nên vợ thường gặt gông, gây sự. Vợ anh thường nói năng lời. Đau như dao đâm vào tim. Anh lấy sự dịu dàng để an ủi vợ. Kinh-tế đang đã xuống dốc. Hàng đồng của. Anh mất việc, đôn đảo chạy đi tìm việc. Một hôm thấy vợ đứng nói chuyện với một bạn trai. Anh tưởng là bạn học thường ngày. Nhưng tối đó, chỉ vợ không về. Anh bật hoảng điện thoại và chạy tìm khắp nơi. Không thấy bóng chim tăm cá lẫn đâu cả. Ngày ngày dờ dánh hai đứa bé khóc đòi mẹ. Ruột anh như đốt. Cảnh sát cũng không biết tin tức gì về chị vợ.

Gần hai tháng sau ngày vợ bỏ đi, anh nhận được trật đòi đi hầu tòa. Ra đến tòa thì thấy chỉ vợ ngồi đó.

Tòa xử ly-dị : "Tôi không yêu anh ấy nữa". Tinh nghĩa 10 năm kết thúc bằng câu ngắn gọn, chỉ vợ những con cho anh nuôi để vui duyên mới.

Anh chàng kết luận : "Nó đã mạnh tâm phụ bạc, không sớm thì muộn nó cũng bỏ đi. Nó đi càng sớm càng tốt. Chỉ tội cho hai đứa bé bỏ vợ không mẹ. Tôi mong sao cho khoảng đời còn lại của nó, tìm được nhiều hạnh phúc hơn thời gian chung sống với tôi. Nhưng nó nhiều tự ái lắm. Không hiểu có chịu nổi sự miệt thị của tháng đàn ông đối với con đàn bà bỏ chồng con theo mình hay không?".

Một người khác nói : Không có tháng đàn ông nào thật lòng với thú đàn bà bỏ chồng theo mình. Thú đàn bà đó cũng xem như món đồ chơi tạm thời khi buồn.

Kể viết bài này một hôm bất ngờ, gặp anh chàng "xốt" vợ thiên hạ. Trong hàn ngôi ừ rừ buồn phiền, chắc cuộc duyên mới cũng chẳng có gì vui. Tôi nghĩ "ngựa chổi" chắc đã sẵn yên cương, chỉ chờ gió "truy phong" thôi.

Công đồng ty nạn VN vùng Bắc Cali trong năm qua bản tán không ít vụ an tình. Kết quả chàng ngôi tu. Chạ mẹ nằng cui găm mặt xuống không dám nhìn ai. Các em gái nằng xấu hổ đóng cửa ở trong nhà không dám đi học cả nửa năm. Nằng được bình an vô sự.

Chàng đang đi làm, xin xếp chạy về nhà. Vào buồng tắm thấy cái quần xi-lip

to to bỏ như cái bao gạo ta còn treo trên gác. Chàng chạy xuống bếp cầm vội con dao, mở cửa tủ áo, một ông không lồ trần truồng trong tủ phồng ra. Chàng hết hồn nhảm mắt đăm đăm mấy phút trong phản ứng tở vờ, hốt hoảng, hoang mang, gian, ... hôn ... Thề là đi đong cuộc đời đùng gian phụ. Chàng đến cảnh sát trình diện và nam áp. Hai ông bà bố mẹ vợ đến sợ làm cui cục đầu, đi len lén như kẻ trộm, gió ăn ngồi tách riêng biệt 1 góc (Bối bỏ mẹ vợ, con và rề đều làm 1 công ty).

Hôm đám tang, mẹ nạn nhân vô quan tài khóc mà nói : " con đường của Chúa dạy con không đi, để nên nông nổi này ". Hai ông bà người Mỹ cha mẹ nạn nhân buồn phiền vì mất con, nhưng cũng vô cùng đau đớn vì hạnh phúc thiếu đạo đức của con họ.

Sau án mạng, báo hại hai ông xếp trực tiếp và gián tiếp của chàng đều bị đuổi số. Lý do : anh chàng bỏ về mà vẫn chăm công đủ 8 giờ trong ngày.

Hai vợ chồng anh KTS chạy thoát thiên đàng Công-san. Qua đến Mỹ, sau bao khó cực đắng cay. Trong thời gian đầu phải chia nhà với một anh độc-thân. Anh này đi làm Technician lương khá, mua nhà cho đó thuê. Chi vợ được anh chủ nhà săn sóc hơi kỹ. Di chợ thì trả tiền, thỉnh thoảng mới đi ăn, đi Reno thì đổi bạc đưa cho đánh bài. Thỉnh thoảng tặng một vài món quà nhỏ nhỏ, một canh hoa. Thế là mềm lòng. Và chi vợ bắt đầu gặt gong, gây gổ với chồng không ngừng. Chi 4 tháng đến Mỹ, một hôm, chi vợ kiểm chuyện gây gổ kịch liệt. Sau đó thảng thảng thông báo : " Kể từ hôm nay, tôi hết là vợ anh, tôi quyết định lấy anh X, chủ nhà này ! Chúng tôi đồng ý cho anh ở tạm đây tôi đã là 2 tuần để đi tìm nơi khác "

Vốn đã chịu nhiều đổi thay, nhiều cay đắng trong bao năm sống dưới ánh sáng của thiên đường Công-san, anh chồng rất bình tĩnh, không gây gổ, không đập phá, không chửi bới, không xỉ vả, không đăm chem; chỉ buộc hai người hứa với nhau là làm hôn thú ngay sau khi ly-dị. Và anh sẽ chỉ rời khỏi nhà sau khi hai người làm hôn thú xong xuôi.

Cả ba đều thỏa thuận, công việc tiến hành êm xuôi như dự định. Có người bảo rằng, phải tu cho đến gần thành thành mới có được thái độ khoan dung bình tĩnh của anh chồng. Và phải tu luyện cho cái mặt thật đấy, chi vợ và anh chủ nhà mới có thể khoan thai hưởng lòng nhân ái của kẻ khác.

Không cuộc sống gia đình nào là hoàn toàn êm ái như mơ ước. Không cuộc tình nào là mãi mãi êm mỹ. Chi vợ trước đây tưởng anh kia làm ra tiền ngàn hàng tháng, ăn tiêu phở phê thì chắc giàu lắm. Tưởng người khi nào cũng cười cười và của cải thì đúng người tốt. Nhưng khi lấy nhau rồi mới biết tiền lương hàng tháng trả tiền nhà thì cũng gần sạch (nhà San Jose ít nhất cũng trả ngàn bạc chẵn mỗi tháng). Con tiền ăn tiêu thì phải rất dè sẻn tiền tẩn mới đủ. Chi vợ cảm thấy không chừng ăn trợ cấp xã-hội mà ít lo lắng hơn. Con phía anh chồng mới ; khi chưa phải là của mình thì còn o bế chịu đựng. Bày giờ hoa đã nằm trên tay, cuộc sống chung không thể không biểu lộ những cái tâm thường, cái bản chất của mình ra được.

Trong lòng đã sẵn mỗi khi người đàn bà. Thế rồi gây gổ, gấu o, đánh nhau. Nhiều lần chi vợ bị đánh bầm mắt, đến mạch với anh chồng cũ. Anh khuyên rằng : " Đời sống là một chuỗi dài chịu đựng em a. Em hay rán chịu và rán chấp nhận những gì mình lựa chọn, những gì mình có, để đời sống được hạnh-phúc ". Anh chồng mỗi nhiều khi cũng chịu không nổi, đến tận thổ với người chồng cũ. Anh chồng cũ cười hiên lãnh báo : " Chu lạnh cái bua thì phải rán chịu chủ làm sao bây giờ "

Anh chồng cũ thanh thoi mỗi ngày cắp sách đến trường, giờ rảnh ngồi thủ viện đọc sách, chu nhật nhậu với bạn bè nhắc chuyện vãng sơn thú ấu thơ.

Đến đây tôi nhớ bài khóc vợ của cụ Phan-Bội-Châu. Cụ viết rằng kể từ ngày cưới, cụ chỉ gặp vợ 1 lần. Lần đó bà tựa cửa nói rằng : " Ông cụ yên tâm đi lo việc lớn của người dân mất nước. Con việc nhà, chăm sóc thầy mẹ thì đã có tôi lo ... " và tôi nhớ lại nhiều người đàn bà VN đã âm thầm nuôi 1 đàn con khi chồng đi tù cải-tạo năm bảy năm trời. Cao quý thay người đàn bà A' Dong ! Bán thiu thay người đàn bà học mau thôi xấu !!. Δ